33e jaar. — Nr 44. Dinsdag 13 april 1886.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt n° 37-39, te Tongeren.**

ABONNEMENT
Drie maal per week 6 franks per jaar.
Twee » » 5 » »
Een » » 4 » »
Een blad afzonderlijk 13 centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen 25 centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : 1 fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 13 APRIL.

—

De nieuwe miliciewet.

Het wetsontwerp dat vandaag dinsdag namens de volksvertegenwoordigers van Brussel, door den heer graaf d'Oultremont in de Kamer zal neergelegd worden, heeft niet alleen voor doel de volkomene afschaffing der plaatsvervanging, maar eene volledige herinrichting van het leger.

Eene der bijzonderste bepalingen van het wetsontwerp is de inrichting van het in Frankryk bestaande « vrijwilligerschap van één jaar. » Zij die echter van dit recht zouden willen gebruik maken zouden een exaam moeten ondergaan en aan de kansen der loting verzaken. Men hooptalzoo, door die vrijwillige dienstnemingen, het cijfer der kontingenten door de gemeenten te leveren aanzienlijk te verminderen en een tamelijk groot getal milicianen der lagere volksklas te kunnen vrijstellen.

De langste duur van den dienst zou van drie jaren zijn, zonder onderscheid van wapens, en de milicianen zouden onder de verschillende wapens verdeeld worden, niet volgens de grillen der officieren, maar volgens het bedrijf dat zij voor hunne inlijving zouden uitgeoefend hebben.

De milicianen zouden, na voldoende oefening, een exaam kunnen ondergaan en onmiddellijk naar hunne haardsteden teruggezonden worden. Deze bepaling zou de goede samenstelling van het leger bevorderen en tevens toelaten de uitgaven te verminderen, door de milicianen slechts zeer korten tijd onder de wapens te houden.

Buiten het vrijwilligerschap voor één jaar zou het wetsontwerp nog andere bijzondere voorderelen toekennen aan degenen die dienst zouden nemen voor 10 jaren, te beginnen met den onderdom van 16 jaren.

Eene belangrijke wijziging zou insgelijks toegebracht worden aan den titel der oude miliciewet handelende over de herzieningsraden. Deze laatste zouden al hunne werkingen moeten verrichten *voor de loting* en al degenen die recht zouden hebben op eene tijdelijke of bepaalde vrijstelling, uit hoofde van hunnen toestand of voor lichaamsgebreken, *zouden aan de loting geen deel nemen.*

De heer graaf d'Oultremont is thans bezig met een uitgebreid vertoog der beweegredenen van zijn wetsontwerp op te stellen, welk vertoog hij vóór de neerlegging in de Kamer denkt te ontwikkelen, op eene algemeene vergadering der rechterzij.

—

Men verzekert dat de linkerzij vrijdag ook eene vergadering heeft gehouden, om te beraadslagen over het wetsontwerp op den persoonlijken krijgsdienst.

Deze vergadering was, evenals die der rechterzij aan de hoofden der partij gevraagd, door den heer d'Oultremont, opsteller van het wetsontwerp.

Evenredige vertegenwoordiging.

Wij lezen in den *Patriote* :

Zaterdag avond heeft eene algemeene vergadering plaats gehad van de bestuurleden der Vereeniging voor de evenredige vertegenwoordiging. Alleen de heeren Beernaart en Pirmez waren niet aanwezig.

Een wetsontwerp zal binnen de acht dagen op het bureel der Kamer neergelegd worden. Dit ontwerp, dat slechts negen artikels bevat, is, zegt men, zoo eenvoudig dat het vele tegenwerpingen zal verwijderen. De tegenwoordige kieswet zou slechts in drie harer bepalingen moeten gewijzigd worden.

—

Het gouvernement is voornemens dadelijk de oudste der twee milicie klassen die onder de wapens geroepen waren, naar huis te zenden.

—

De heer Renson, een der XVI volksvertegenwoordigers van Brussel, is zondag morgend rond 10 ure, schielijk overleden op het oogenblik dat hij zich met zijne echtgenoote naar de mis begaf.

Hij is bezweken aan eenen bloedopdrang naar de hersens.

De heer Renson had nauwelijks den ouderdom van 39 jaren bereikt.

Dit afsterven maakt eene wetgevende kiezing te Brussel noodig binnen de maand.

—

Brussel, 3 ure.

Het plotseling afsterven van Mr Renson heeft te Brussel eene groote opschudding veroorzaakt.

Het is niet zeker, dat M. Van der Smissen zijn ontslag zal geven. Zijne advokaten, MM. Lejeune en De Ro, zijn van gedacht, dat dit ontslag nadeelig zou zijn voor zijne verdediging.

—

Nu gaan wij te Brussel het aardigste spectakel bijwonen dat ooit te zien was. De gezworen vijanden, die elkander gedurende een jaar voor slecht volk hebben uitgemaakt, gaan vrede maken. Janson en Buls gaan zich omhelzen, radikalen en doctrinairs gaan elkander de hand geven, de *Indépendance* en de *Réforme* gaan denzelfden kandidaat voordragen !

Reeds geeft de radicale *Nation* dezen morgen den toon. De liberalen moeten zich verstaan, zegt zij, en om het ding gemakkelijk te maken moeten wij zorgen dat Van der Smissen zijne demissie geeft ; zoo doende zullen er twee kandidaten te kiezen zijn en dan zullen Janson en Buls te gelijk kunnen gekozen worden.

Als er nog iets noodig was om de liberale partij voor goed te verliezen, dan was het zeker het tegenwoordige kinderspel ! Wat paillassen !

—

De vrijmetselaars worden tegen 26 dezen maand bijeengeroepen, om zich met den toestand van de liberale partij en de aanstaande kiezingen bezig te houden.

M. Frère zal heden dinsdag in de Kamer zijne aangekondigde redevoering uitspreken. Men gelooft dat M. Beernaert er zal op antwoorden.

De Kamer zal na die zitting waarschijnlijk uiteen gaan, om aan den Senaat toe te laten gedurende de Goede-Week te vergaderen.

De Kamer zal hare werkzaamheden van 4 tot 15 mei hernemen, en de leste acht dagen van haren zittijd afstaan aan den Senaat, opdat deze zijne dagorde zou kunnen eindigen.

Daar de tijd kort wordt, zal de Kamer des noods avondzittingen houden.

Het is van nu af zeker, dat het wetsvoorstel der afgeveerdigden van Nyvel, over de inkomrechten op het vee en datgene van M. d'Oultremont op den persoonlijken soldatendienst niet zullen besproken worden.

—

Door koninklijk besluit van den 9 april 1886, is de burgermedalie van 1e klas toegestaan aan M. den graaf de Borchgrave d'Altena (F.), senator van het arrondissement Tongeren en burgemeester der gemeente Marlinne, ter belooning der diensten die hij bewezen heeft gedurende eene loopbaan van meer dan 25 jaren.

—

M. P.-J. Peumans is burgemeester der gemeente Herderen benoemd in vervanging van M. A. Op de Beeck overleden.

BINNENLAND.

M. Verdhurt, directeur van den koninklijken Muntschouwburg te Brussel is gisteren maandag door de handelsrechtbank in faillite verklaard.

MM. Adolphe Cauler en Langer zijn curators genoemd.

Het deficit, zegt men, beloopt honderd duizend franken.

— *Moordaanslag door den advokaat Van der Smissen gepleegd op zijne vrouw.* — De opschudding, in geheel het land veroorzaakt door de moordpoging, welke wij zaterdag verhaald hebben, verplicht ons breedvoerig terug te komen op de feiten welke tot dit familiedrama hebben aanleiding gegeven. Vooreerst zullen wij de personnagies van dit droevig drama doen kennen.

M. Vandersmissen deed zijne stagie van advokaat te Gent, onder de leiding van M. Cruyt. In september 1880 kwam hij zich te Sint-Joost-ten-Noode vestigen. Het volgende jaar, bij de gemeentekiezingen van october, werd hij benoemd tot gemeenteraadsheer en in 1882 werd hij gekozen voor den provincialen raad. In mei 1884 werd zijn mandaat van provinciale raadsheer vernieuwd, doch bij de Kamerkiezing van 10 juni van hetzelfde jaar, werd hij door het kiezerskorps van het arrondissement Brussel naar de Kamer gezonden.

M. Van der Smissen is te Aalst geboren den 14 december 1854.

Mad. Van der Smissen, het slachtoffer, is nog geen 31 jaren ten volle. Mad. Van der Smissen, geboren Rufina Renaud, is te Brussel geboren den 12 juli 1855. Zij is de dochter van een gewezen officier van het leger, kapitein Renaud, thans overleden. Hare familie, langs moederlijke zijde, is afkomstig van Denderbelle, nabij Aalst, waar haar grootvader eene kleine hoeve bezat. Toen kapitein Renaud op pensioen gesteld werd, ging hij zich met zijn Luisgezin te St-Joost-ten-Noode vestigen.

Rufina Renaud bracht gewoonlijk het badseizoen door te Blankenberghe, met hare moeder en hare twee zusters, Celina en Maria. De eerste, pianomeesteres, is ongeveer twee jaren geleden gestorven ; de tweede is getrouwd en woont te Parys. Rufina Renaud volgde de leergangen van het konservatorium en werd schouwburgzangeres. In 1874 deed zij hare optrede in den Muntschouwburg te Brussel.

Eenige jaren later werd zij eerste zangeres in den schouwburg te Gent. Het is daar dat M. Van der Smissen, toen stagiaire bij den advokaat Cruyt, haar voor de eerste maal zag. Hij maakte met haar kennis op een familiediner te Aalst, waarop jufvrouw Renaud, die hare medewerking verleend had tot een liefdadig koncert, uitgenoodigd was.

Niettegenstaande het verzet zijner familie, onderhield M. Van der Smissen betrekkingen met jufvrouw Renaud. Men verhaalt dat een der broeders van deze laatste, hem met den dood bedreigd had, in geval hij met haar niet wilde trouwen. Het huwelijk had plaats in Engeland den 12 augustus 1881 ; het werd in België slechts herkend na een proces door de familie Van der Smissen verwekt. Uit dit huwelijk is den 13 juni 1881 een dochterke geboren, aan welke de namen gegeven werden van Magdalena-Clara-Jacoba-Maria.

M. en mad. Van der Smissen gingen eerst te Elsene wonen op den Waverschen steenweg en later om dichter bij de familie Renaud te zijn te Sint Joost-ten-Noode, op den Leuvenschen steenweg. Het is hier nog dat de woonst is van den advokaat Van der Smissen.

Mad. Van der Smissen heeft twee broeders : de eene kapitein-adjudant-majoor bij de karabiniers, de andere gewezen onder-officier bij de grenadiers, thans bediende van het bestuur der godshuizen van Brussel. Een harer ooms is de generaal Xhoffer, krijgsbevelhebber der provincie Antwerpen.

Alhoewel echtgenoote van een volksvertegenwoordiger, is mad. Van der Smissen nooit op een bal van het hof uitgenoodigd geweest.

Zichier de verklaring welke mad. Van der Smissen in hare eerste ondervraging door den politiecommissaris M. Audrieux, afgelegd heeft :

« Mijn man kwam mij twee of driemaal per week bezoeken en bracht den nacht bij mij door. Wij hadden een overeengekomen teeken. Mijn man klopte eenige keeren buiten tegen den muur van het huis, en ik ging dan open doen.

» Donderdag omtrent middernacht, is hij gekomen als naar gewoonte. Hij scheen zeer kalm en is in mijne slaapkamer gekomen, waar hij ging zitten op een stoel nevens de mijne. Hij heeft mij de brieven gevraagd, welke hij mij gezonden had sedert zijn proces tot echtscheiding. Op mijne weigering, haalde hij uit zijnen zak eenen revolver waarmee hij twee schoten op mij loste. Bij het eerste schot voelde ik mij geheel het lichaam door een kogel doorboren.

» Zinneloos van schrik, vluchtte ik naar de kelderkeuken, door mijnen man achtervolgd. Daar het in de keuken volkomen donker was, heeft mijn man om te zien waar ik mij bevond, twee revolverschoten in de lucht gelost, en wanneer hij mij eindelijk zag, heeft hij mij nog twee kogels toegestuurd, die mij beiden aan den linkerarm troffen. Ik heb nogtans nog de kracht gehad om terug den trap op te loopen en ik ben op straat gevlucht, waar een policie-agent, welke zich in de nabijheid bevond, mij in zijne armen opgevangen heeft. »

Ten gevolge van zekere feiten, tijdens het onderzoek aan het licht gebracht door de Cadignan, had M. Van der Smissen een proces tot echtscheiding ingespannen tegen zijne vrouw. Deze moest de echtelijke woning verlaten, en ging wonen in de Voornitgangstraat. Sedert eene maand echter, had zij zich gaan vestigen in het huis, Groenstraat, 117. Zaterdag moest het proces van echtscheiding voor de burgerlijke rechtbank opgeroepen worden.

Sedert eenigen tijd waren er geruchten in omloop dat beide echtgenooten zich verzoend hadden.

Indien dit waar was, dan moest natuurlijk het proces vallen. De advokaten van M. Van der Smissen hadden dan ook, naar het schijnt, die geruchten ten stelligste gelogenstraft.

Er bestonden echter brieven van M. Van der Smissen aan zijne vrouw, geschreven sedert het begin van het proces, en die inderdaad eene verzoening scheenen voor doel te hebben. Zoodra de advokaten van M. Van der Smissen kennis kregen van die brieven, weigerden zij zich verder bezig te houden met het proces en M. Van der Smissen zelf schreef nu aan zijnen avonc dat hij voor familieredens er van afzag de echtscheiding te vragen.

Tot zoover stonden de zaken : niets deed het afgrijselijk drama vermoeden, dat donderdag nacht moest plaats hebben. Donderdag morgend nog pleet M. Van der Smissen voor het vredegerecht van Sint-Joost-ten-Noode en voor de burgerlijke rechtbank van Brussel. Hij was even bedaard als gewoonlijk. 's Avonds begaf hij zich naar Aalst bij zijne familie.

Het is bij zijne terugkomst te Brussel, dat de moordpoging plaats had, waarvan onze lezers de bijzonderheden kennen.

Welke feiten — buiten den artikel van de *Nation* — eigenlijk M. Van der Smissen hebben aangezet om den aanslag te plegen, dit zal door het gerecht onderzocht worden. Het parket schijnt den aanslag te willen in verband stellen met de reis van M. Van der Smissen naar Aalst, en het zou dan ook de drie broeders van den advokaat naar Brussel geroepen hebben om hen te onderhooren. Voor het oogenblik is het echter onmogelijk voort te gaan op al de geruchten, welke over de zaak verspreid worden.

Men verzekert dat M. Van der Smissen herhaalde malen zijne vrouw verzocht had Brussel te verlaten. Zij had beloofd alles te doen wat hij eischte, op voorwaarde dat zij haar kind terugkreeg. Donderdag, geheel den namiddag, scheen Mad. Van der Smissen zeer ongerust. Zij ging alle oogenblikken aan het venster zien of er niemand kwam.

De 5 revolverschoten door den volksvertegenwoordiger Van der Smissen op zijne echtgenoote gelost, hebben in Brussel eene levendige opschudding veroorzaakt.

Meer dan een geheim van dit verschrikkelijk drama moet nog worden opgehelderd, doch de personen, die M. Van der Smissen zeer goed kennen, beweeren, dat hij gehandeld heeft onder den invloed eener opgewondenheid, die zoodanig groot was, dat hij het volle besef zijner daden niet meer had.

Hij had in stilte den vrede met zijne echtgenoote gesloten en hield zijne aanvraag tot echtscheiding slechts staande uit menschelijk opzicht, om aan zekere welvoegelijkheid en aan den eisch zijner familie te gehoorzamen.

Hij verloor letterlijk het hoofd, wanneer ernstige mannen hem die geheime toenadering als eene laagheid en eene eerloosheid verweten.

Het ontbaal, dat hij bij eenen zijner broeders genoot, ontmoedigde hem geheel en gansch.

Een goede raad, toen gegeven, had de kalmte in zijn geschokt gemoed kunnen doen terugkeeren en hem van eene misdaad weerhouden.

Alles integendeel spande samen, om hem van eene toenadering afkeerig te maken en hem tot wraak aan te zetten.

Hij kon in zijne aanvraag tot echtscheiding niet volherden ; hij was ontwapend door de brieven, die hij naar zijne echtgenoote had geschreven, en welke deze niet wilde terug geven.

Hij ging verder dan tot de echtscheiding ! — hij doodde !

Het was eene wanhopige daad en zij die hem de echtscheiding als eene verplichting oplegden, zijn niet van alle verwijting vrij te pleiten.

Ware de Kerk geraadpleegd geweest, deze zou eene andere oplossing aan de zaak hebben gegeven ; maar de wereld gelooft, dat zij wijzer is dan de Kerk en men ziet tot welke uitersten zij degene kan brengen, die haar tot leidsman verkiezen.

De toestand van Mevr. Vander Smissen, die ondanks hare doodelijke wonde en het verschrikkelijk lijden nog altijd in leven is, scheen noch beter noch erger.

Gisteren avond ten 10 ure, bleek haar lijden te verergeren, en men vreesde nogmaals dat zij den nacht niet zou doorkomen.

De linkerloog, die door een der kogels geraakt is, had bijna opgehouden te werken, en men vreesde eene verstikking.

Op dit uur, zegt de *Gazette*, bezat zij nog hare verstandvermogens maar sprak met meer.

De doktors Maréchal en Lambotte die haar verzorgen, leggen eene zeldzame opoffering aan den dag. Zij hebben haar echter nog niet toegelaten, haar kind te ontvangen.

De toestand van Mevr. Vander Smissen blijft dezelfde.

De doktors wanhopen niet haar te redden.

— Zaterdag namiddag werd het vraagstuk van den persoonlijken verplichten dienst, op bevel van den Koning, door den minister van oorlog, aan eenen ministerraad onderworpen. De heeren Jacobs en Woeste waren in deze zitting tegenwoordig.

— Het schijnt dat de herstellingswerken aan de Kamer van Volksvertegenwoordigers, zullen aanleiding geven niet tot eene uitgaaf van 1,500,000 fr., zooals eerst werd verzekerd, maar tot drie millioen fr.

— Wij vernemen dat de heer Karel Steyaert, kunstbronsgieter, te Gent gelast is met het gieten in brons van het gedenkteeken dat op het graf van H. Conscience zal worden opgericht. Het gedenkteeken is, gelijk men weet, het werk van den gekenden antwerpschen beeldhouwer Fr. Joris.

— Achel, den 27 september 1885. Den Hr Pelerin, apotheker, 12, rue de l'Ecuyer, te Brussel. Reeds sedert enkele maanden leed ik aan maagpijn, vergezeld met hevige krampen, ik had geen eetlust meer, en het ligste eten was mij nog te zwaar en kon niet verteeren. Op aanraden nam ik uwe Zwitsersche Pillen, ik voelde terstond verzachting en nu ben ik geheel genezen. Jacques Brouwers. Echtverklaring der handteekening door den Burgemeester van Achel.

— Hoe men zich in een spoorweg-waggon te slapen legt, is niet onverschillig, zegt de « Huisvrouw. » De meeste geneeskundigen raden aan, zich zoo te leggen, dat het hoofd naar de locomotief gekeerd is.

In deze houding wordt het bloed door de beweging van den trein uit het hoofd gedreven, hetgeen een lichten en rustigen slaap verschaft

Wanneer men daarentegen, zooals dikwijls gedaan wordt de voeten naar de locomotief richt, dan stroomt het bloed uit het onderlichaam naar het hoofd, verdrijft den slaap en brengt in vele gevallen hevige hoofdpijnen teweeg.

Dit is slechts eene theoretische stelling, maar wordt bevestigd door veeljarige ervaring en waarneming.

— *Eene statistiek.* — Er worden in de wereld 2,523 talen gesproken, waarvan 587 in Europa, 596 in Azie, 576 in Afrika en 1,264 in Amerika. De inwoners bedijden duizend verschillige godsdiensten. Het getal vrouwen is bijna gelijk aan dat der mannen.

Het vierde der kinders sterft eer zij 7 jaar bereikt hebben en de helft voor het zeventienste.

Op duizend personen is een 100jarige ; op honderd een 60jarigen en op vijfhonderd een 80jarigen.

De aarde is bewoond door omtrent een milliard inwoners. Alle jaren sterven er 333 millioenen ; iedere minuut 69, dus meer als een persoon per seconde. Die overlijdens worden min of meer vervangen door geboorten.

*** *Twee leugenaars.* — *Jan* : Ik heb een dienstmeid, vriendlief, die allerakeligst verstrooid is. Laatst liet ik haar een brief naar het postkantoor brengen en toen liet zij den brief op het trottoir vallen en zij viel zelve in de brievenbus.